

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 212/2012-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 3. mája 2012 predbežne prerokoval sťažnosť L. H., S., zastúpeného advokátkou JUDr. J. V., H., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Prešove č. k. 4 Co 95/2010-149 z 5. novembra 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť L. H. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 15. februára 2012 doručená sťažnosť L. H. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej

len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Prešove (*d'alej len „krajský súd“*) č. k. 4 Co 95/2010-149 z 5. novembra 2010 (*d'alej len „napadnutý rozsudok krajského súdu“*).

Zo sťažnosti a z vyžiadaného súdneho spisu vyplýva, že sťažovateľ uzatvoril 1. augusta 1989 pracovnú zmluvu s T. a 31. decembra 2007 uzatvoril dodatok k uvedenej pracovnej zmluve so spoločnosťou V., s. r. o., ako právnym nástupcom T. (*d'alej len „zamestnávateľ“*). Sťažovateľovi bola 16. februára 2009 doručená výpoveď z pracovného pomeru podľa § 63 ods. 1 písm. b) zákona č. 311/2001 Z. z. Zákonník práce v znení účinnom v relevantnom čase (*d'alej len „Zákonník práce“*) z dôvodu zmeny organizačnej štruktúry zamestnávateľa a s tým spojenou nadbytočnosťou zamestnanca. Počas plynutia výpovednej doby došlo 13. marca 2009 zo strany zamestnávateľa k okamžitému skončeniu pracovného pomeru so sťažovateľom z dôvodu závažného porušenia pracovnej disciplíny, a to v dôsledku jeho neospravedlnenej neprítomnosti na pracovisku, ako aj hrubých urážok iných zamestnancov. Sťažovateľ mal prísť na pracovisko 27. februára 2009 až o 10.15 h s odôvodnením, že sa necíti dobre, pričom začiatok pracovnej doby bol o 7.00 h. Navyše, pri prevzatí výplatnej pásky za mesiac február mal sťažovateľ *„hrubým slovníkom inzultovať“* niektorých prítomných zamestnancov na pracovisku.

Sťažovateľ sa ako žalobca v konaní pred všeobecnými súdmi domáhal určenia, že okamžité skončenie jeho pracovného pomeru počas plynutia výpovednej lehoty je neplatné. Okresný súd Humenné (*d'alej len „okresný súd“*) rozsudkom č. k. 17 C/98/2009-106 zo 7. júna 2010 uznal existenciu dôvodov na okamžité skončenie pracovného pomeru zo strany zamestnávateľa a žalobu sťažovateľa o neplatnosť okamžitého skončenia pracovného pomeru zamietol. Proti tomuto rozsudku súdu prvého stupňa podal sťažovateľ odvolanie.

Napadnutým rozsudkom krajského súdu bol prvostupňový rozsudok ako vecne správne potvrdený.

Sťažovateľ proti tomuto rozsudku krajského súdu podal včas dovolanie a navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Najvyšší súd uznesením č. k. 6 Cdo 32/2011-168 z 9. novembra 2011 dovolanie sťažovateľa odmietol z dôvodu jeho neprípustnosti.

Proti napadnutému rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ sťažnosť ústavnému súdu podľa čl. 127 ústavy, v ktorej navrhol, aby ústavný súd rozhodol, že krajský súd napadnutým rozsudkom porušil jeho základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a aby napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Napokon sa sťažovateľ domáha, aby ústavný súd uložil krajskému súdu uhradiť mu trovy konania.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy

podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Za zjavne neopodstatnenú možno považovať sťažnosť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. O zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide preto vtedy, ak pri jej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, II. ÚS 98/06, III. ÚS 198/07, IV. ÚS 27/2010).

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Z ústavného vymedzenia postavenia a kompetencií všeobecných súdov a ústavného súdu v Slovenskej republike vyplýva, že aj rozhodovanie o pracovnoprávných veciach patrí do právomoci všeobecných súdov. Ústavný súd nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. V zásade preto nie je oprávnený posudzovať správnosť skutkových a právnych názorov všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov v konkrétnom prípade viedli k rozhodnutiu (obdobne napr. III. ÚS 78/07, IV. ÚS 27/2010). Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov (II. ÚS 193/2010).

Do právomoci ústavného súdu v konaní podľa čl. 127 ústavy však patrí kontrola zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Skutkové a právne závery súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné

a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, III. ÚS 271/05, III. ÚS 153/07).

O zjavnú neodôvodnenosť alebo arbitrárnosť súdneho rozhodnutia v súvislosti s právnym posúdením ide spravidla vtedy, ak ústavný súd zistí interpretáciu a aplikáciu právnej normy zo strany súdu, ktorá zásadne popiera účel a význam aplikovanej právnej normy, alebo ak dôvody, na ktorých je založené súdne rozhodnutie, absentujú, sú zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, prípadne ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti (III. ÚS 305/08, IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že podstatou argumentácie sťažovateľa je jeho nesúhlas s právnymi závermi krajského súdu, teda s jeho nesprávnou interpretáciou a aplikáciou príslušných právnych noriem, a to aj v dôsledku nedostatočne zisteného skutkového stavu, ktoré mali viesť k vydaniu arbitrárneho rozsudku, a teda aj k porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy sa každý môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde.

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol viaceré nedostatky napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré majú odôvodňovať jeho arbitrárnosť, a teda aj porušenie jeho v petite sťažnosti označených práv. Sťažovateľ tvrdí, že krajský súd vychádzal z nedostatočne zisteného skutkového stavu a nesprávneho hodnotenia dôkazov, čo malo viesť k tomu, že rozhodnutie nemá oporu vo vykonanom dokazovaní. Sťažovateľ uviedol, že sa s osobou oprávnenou konať za zamestnávateľa ústne dohodol na čerpaní dovolenky na deň, počas ktorého mal byť neprítomný na pracovisku, čo bolo zo strany zamestnávateľa posúdené ako hrubé

porušenie pracovnej disciplíny. Podľa sťažovateľa sa v konaní nepreukázalo, že by bol urazil niekoho zo zamestnancov zamestnávateľa, a ani to, že by bol oboznámený s pracovným poriadkom zamestnávateľa. Sťažovateľom namietané nedostatočné zistenie skutkového stavu veci je podľa neho preukázané aj tým, že krajský súd ako súd odvolací síce pôvodne nariadil ústne pojednávania, avšak potom, ako boli oba nariadené termíny pojednávania (8. októbra 2010 a 22. októbra 2010) odročené pre prekážky na strane účastníkov konania, rozhodol bez pojednávania. Podľa sťažovateľa je nepochybné, že ak bolo odvolacím súdom opakovane nariaďované pojednávanie, tak išlo o prípad, keď súd na rozhodnutie vo veci samej musel zopakovať alebo doplniť dokazovanie. A keďže tak neurobil, nemohol mať ani dostatočne ustálený skutkový stav.

Ďalšie námietky sťažovateľa sa týkali nesprávneho právneho posúdenia veci krajským súdom. Podľa sťažovateľa a s odvolaním sa na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 217/2005 nie je neprítomnosť na pracovisku počas doby, po ktorú mu zamestnávateľ neprideloval prácu, hrubým porušením pracovnej disciplíny. Rovnako mal krajský súd pochybiť a nedostatočne sa vysporiadať s námietkou sťažovateľa týkajúcou sa požiadavky prerokovania okamžitého skončenia jeho pracovného pomeru so zástupcami zamestnancov v zmysle § 74 Zákonníka práce, ktorého nedostatok je sankcionovaný jeho neplatnosťou. Podľa sťažovateľa neobsahovala žiadosť zamestnávateľa o prerokovanie okamžitého skončenia pracovného pomeru so zástupcami zamestnancov dostatočnú špecifikáciu dôvodov na okamžité skončenie pracovného pomeru. Sťažovateľ tvrdí, že krajský súd porušil aj § 144 ods. 7 Zákonníka práce, podľa ktorého o tom, či ide o neospravedlnené zameškanie práce, rozhoduje zamestnávateľ po dohode so zástupcami zamestnancov. Ak nedôjde k dohode, môže zamestnávateľ požiadať o rozhodnutie súd.

Sťažovateľ taktiež tvrdí, že krajský súd porušil zásadu rovnosti účastníkov konania tým, že výpoveď svedka (bývalého zamestnanca), s ktorým rozviazal pracovný pomer v prospech jeho argumentácie, považoval za subjektívnu a účelovú, a preto na ňu neprihliadal, hoci výpoveď iných svedkov, ktorí sú u žalovaného naďalej zamestnaní, a teda majú záujem na výpovedi v prospech zamestnávateľa, za subjektívnu a účelovú nepovažoval.

Z uvedených dôvodov mal krajský súd podľa sťažovateľa napadnutým rozsudkom porušiť jeho základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Sťažovateľom sformulované námietky sa týkajú tejto časti odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu:

„Povinnosť dodržiavať pracovnú disciplínu patrí k základným povinnostiam zamestnanca vyplývajúcim z pracovného pomeru a táto povinnosť spočíva v plnení povinností ustanovených právnymi predpismi, pracovným poriadkom, pracovnou zmluvou alebo pokynom vedúceho zamestnanca. Pri posudzovaní intenzity porušenia pracovnej disciplíny sa vychádza z okolností konkrétneho prípadu. Je nesporné, že žalobca (sťažovateľ, pozn.) nebol prítomný na pracovisku dňa 27. 02. 2009. Táto skutočnosť nebola medzi účastníkmi sporná z dôvodu, že žalobca sám tvrdil, že v uvedený deň si prišiel vypísať dovolenku. Z knihy dochádzok príchodov a odchodov (v spise na č. 1. 31) vyplýva, že žalobca bol na pracovisku dňa 27. 02. 2009 o 10:15 hod. a ako dôvod uviedol súkromne a išiel za pracovníčkou... Táto skutočnosť je nesporná aj z preukázanej evidencie dochádzky žalobcu, ako aj pracovného výkazu (v spise na č. 1. 51 – 53). Z výpovede svedkov... nepochybne vyplýva, že obvyklým postupom pri žiadosti zamestnanca o dovolenku bolo požiadať o dovolenku priameho nadriadeného deň vopred prípadne v ten deň pri začiatku pracovnej doby, t. j. o 7:00 hod. Žalobca bol na pracovisku dňa 27. 02. 2009 až o 10:15 hod., t. j. po začiatku pracovnej doby. Na uvedený deň nemal preukázané potvrdenie o ošetrovaní lekárom ani vypísaný dovolenkový lístok. Táto skutočnosť vyplynula z predložených listinných dôkazov o dochádzke žalovaného, ako aj z výpovede svedkov pracovníkov žalovaného.

Namietané nepridelenie práce žalovaným, čo sa malo hodnotiť ako prekážka na strane zamestnávateľa v zmysle ust. § 142 ods. 3 Zákonníka práce, taktiež nebolo opodstatnené. Je pravdou, že k okamžitému skončeniu pracovného pomeru u žalobcu došlo počas plynutia výpovednej doby, počas ktorej bol žalobca riadne v pracovnom pomere a mal si plniť základné povinnosti zamestnanca vyplývajúce z ust. § 81 Zákonníka práce. Žalobca sám v konaní nepoprel, že na pracovisku dňa 27. 02. 2009 nebol v čase začiatku pracovného času, ani nepoprel, že neprítomnosť na pracovisku bola posúdená ako

absencia, ďalej, že sa rozčúľil a použil nevhodné výrazy. Táto skutočnosť medzi účastníkmi sporná nebola. Vychádzajúc z pracovného poriadku platného u žalovaného za závažné porušenie pracovnej disciplíny sa považujú hrubé urážky zamestnancov medzi zamestnancami, čo bolo jedným z dôvodov pre danie okamžitého skončenia pracovného pomeru žalobcovi. Je pravdou, že hodnotenie intenzity porušenia pracovnej disciplíny je vecou súdu a týmto hodnotením zamestnávateľa súd nie je viazaný, avšak z okolností danej veci, ako aj z výsledkov vykonaných svedeckých výpovedí nepochybne vyplynulo, že k takémuto porušeniu pracovnej disciplíny došlo, čo samotný žalobca sám nepoprel. Použitie nevhodných výrazov, tzv. chlapské slová na adresu pracovníčky, ktorá mala vypísať dovolenku, považoval za normálnu reakciu z dôvodu, že bol v šoku.

Za porušenie pracovnej disciplíny z hľadiska ust. § 68 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce možno považovať aj zamestnancovo čerpanie dovolenky bez toho, aby mu jej nástup zamestnávateľ určil alebo aspoň s nástupom súhlasil (Zo súdnej praxe 32/1996)... Správne preto žalovaný neprítomnosť na pracovisku žalobcu považoval za absenciu.

K namietanému nevyhodnoteniu svedeckej výpovede M. T. odvolací súd uvádza, že nie je povinnosťou súdu zaujať stanovisko ku každému vykonávanému dôkazu, pokiaľ vypočutý svedok len hovoril o skutočnostiach, ktoré mal sprostredkované od žalobcu. Navyše jeho výpoveď možno považovať za subjektívnu a účelovú z dôvodu, že žalovaný aj s týmto svedkom rozviazal pracovný pomer, čo mohlo ovplyvniť aj vierohodnosť jeho výpovede. Tvrdenie o tom, že žalobca mal ísť na pracovisko v uvedený deň, bolo preukázané a táto skutočnosť medzi účastníkmi sporná nebola. Navyše skončenie pracovného pomeru okamžite so žalobcom bolo prerokované s príslušným odborovým orgánom žalovaného, a preto ani táto odvolacia námietka nebola opodstatnená.“

Z už uvedeného postavenia a právomoci ústavného súdu vyplýva, že mu zásadne neprislúcha hodnotiť dôkazy vykonané v konaní pred všeobecnými súdmi (napríklad výsluch svedkov či listinné dôkazy) tak, ako to požaduje sťažovateľ vo svojej sťažnosti. Takýto postup ústavného súdu by bol nielen v rozpore s jeho už spomínaným postavením, ale popieral by základné zásady ústnosti a bezprostrednosti konania pred všeobecnými súdmi, ktoré vytvárajú najlepšie predpoklady na zistenie materiálnej pravdy (m. m. I. ÚS 118/2011). Ústavný súd zásadne vychádza zo skutkového stavu ustáleného

všeobecnými súdmi (§ 55 zákona o ústavnom súde). V tejto súvislosti ústavný súd dodáva, že ako rozhodovacia činnosť Komisie pre ľudské práva (X. proti United Kingdom, sťažnosť č. 6172/73, H v. United Kingdom, sťažnosť č. 10000/83), tak aj doterajšia judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. v prípade Delcourt proti Belgicku, sťažnosť č. 2689/65, resp. Monnel a Morris proti Spojenému kráľovstvu, sťažnosti č. 9562/81 a č. 9818/82) pod spravodlivým súdnym procesom v žiadnom prípade nechápe právo účastníka súdneho konania na preskúmanie toho, akým spôsobom vnútroštátny súd hodnotil právne a faktické okolnosti konkrétneho prípadu.

Pokiaľ ide o námietky sťažovateľa k vykonanému dokazovaniu, je potrebné uviesť, že sťažovateľ mal a aj využil možnosť uplatniť svoje procesné právo účastníka konania vyjadriť sa ku všetkým dôkazom, ktoré sa v konaní vykonali (§ 123 Občianskeho súdneho poriadku). Súčasťou rozhodovacej činnosti ústavného súdu je aj právny názor, že ak všeobecný súd reagoval na procesné úkony účastníka primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu a štádia civilného procesu, v ktorom účastník svoje nároky uplatňuje alebo sa proti ich uplatneniu bráni, nemôže dôjsť k porušeniu základného práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 329/04, III. ÚS 30/06).

Z rozhodnutia a vyžiadaného súvisiaceho súdneho spisu vyplýva, že krajský súd vychádzal z dokazovania vykonaného pred ním okresným súdom, ktoré nepovažoval za potrebné doplniť, a preto ani nariadiť pojednávanie, pričom dokazovanie potvrdilo okolnosti významné a dostatočné na posúdenie platnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru zamestnávateľom. Hodnotenie dôkazov je vecou všeobecných súdov a ústavný súd v tomto prípade neidentifikoval zásadné prekročenie ústavného rámca pre takéto hodnotenie. Z posudzovaných podkladov rozhodovania nevyplynuli také pochybnosti o skutkových zisteniach krajského súdu (vychádzajúceho zo skutkového stavu zisteného okresným súdom), ktoré by viedli k možnosti považovať závery krajského súdu za arbitrárne, a teda za neudržateľné z pohľadu ochrany v sťažnosti označených práv sťažovateľa.

Rovnaký záver platí aj pre námietku sťažovateľa týkajúcu sa rozdielneho hodnotenia svedeckých výpovedí svedkov, ktorí u zamestnávateľa naďalej pracujú, oproti tomu svedkovi, ktorý už u zamestnávateľa nepracuje. Dôvody uvedené okresným súdom prevzaté aj krajským súdom, prečo sa na výpovede medzičasom prepusteného svedka neprihliadalo, z pohľadu ústavného súdu nesignalizujú také pochybnosti, ktoré by umožňovali dospieť k záveru o možnosti porušenia označeného základného práva sťažovateľa.

Obdobne ani námietky sťažovateľa týkajúce sa nesprávneho právneho posúdenia veci krajským súdom nevedú k inému záveru. Podľa ústavného súdu sa krajský súd v napadnutom rozsudku dostatočne vysporiadal s požiadavkou prerokovania okamžitého skončenia jeho pracovného pomeru so zástupcami zamestnancov v zmysle § 74 Zákonníka práce. Vo vzťahu k námietke sťažovateľa, že krajský súd porušil aj § 144 ods. 7 Zákonníka práce, podľa ktorého o tom, či ide o neospravedlnené zameškanie práce, rozhoduje zamestnávateľ po dohode so zástupcami zamestnancov, ústavný súd dodáva, že podľa § 17 ods. 2 Zákonníka práce sa ani prípadná absencia predpísaného súhlasu zástupcov zamestnancov, ak nie je ustanovením Zákonníka práce (príp. osobitného predpisu) výslovne spojená s právnym následkom neplatnosti právneho úkonu, nepovažuje za dôvod neplatnosti tohto právneho úkonu (v tomto prípade ide o dôsledky prípadnej absencie dohody zamestnávateľa so zástupcami zamestnancov o tom, či je zameškanie práce neospravedlnené na platnosť okamžitého skončenia pracovného pomeru).

Rovnako to platí, aj pokiaľ ide o namietané odchýlenie sa krajského súdu od právneho záveru vysloveného v inom konaní najvyšším súdom (sťažovateľ odkazuje na rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 217/2005). Ústavný súd vo vzťahu k okolnostiam tohto prípadu dodáva, že dôveru v určitú rozhodovaciu prax v skutkovo i právne porovnateľných veciach vyvoláva až prezentovaná rozhodovacia prax súdu najvyššej inštalácie, ktorá sa ustálila po určitú dobu, a nie ojedinelé rozhodnutie súdu, navyše, ak sa sťažovateľom citovaný rozsudok vzťahuje na odlišné znenie relevantného predpisu o okamžitom skončení pracovného pomeru [§ 68 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce v znení účinnom do 30. júna 2003]. Požiadavka právnej istoty automaticky neznamená, že sa judikatúra najmä najvyššieho súdu nemôže vyvíjať, resp. že v prípade, ak je prijaté

ojedinelé rozhodnutie, vybočujúce z doterajšej línie rozhodovacej praxe, sa konajúci súd nemôže vrátiť na pôvodnú líniu rozhodovacej činnosti.

Aj v súvislosti so sťažovateľom namietanou nedostatočnosťou a neúplnosťou odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu ústavný súd v celom rozsahu zotrúva na svojej konštantnej judikatúre, podľa ktorej súčasťou obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo účastníka na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (napr. III. ÚS 209/04, IV. ÚS 112/05, III. ÚS 25/06, IV. ÚS 301/09, IV. ÚS 27/2010). V tomto prípade ústavný súd konštatuje, že napadnutý rozsudok krajského súdu dáva jasnú odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky dôležité pre rozhodnutie vo veci samej.

Z uvedených dôvodov ústavný súd nepovažuje odôvodnenie napadnutého rozsudku krajského súdu za zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska za neospravedliteľné, resp. neudržateľné do tej miery, aby mohlo mať za následok porušenie označeného základného práva sťažovateľa. Samotná skutočnosť, že sa sťažovateľ s rozhodnutím krajského súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti jeho postupu, resp. rozhodnutia (II. ÚS 218/02, resp. I. ÚS 3/97).

Vzhľadom na uvedené ústavný súd v prerokúvanom prípade nezistil také pochybenia, ktoré by dosahovali ústavný rozmer, a v nadväznosti na to vyhodnotil argumentáciu sťažovateľa odôvodňujúcu porušenie jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy

a práva podľa čl. 6 čl. ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu ako nedostatočnú na to, aby na jej základe bolo možné v prípade prijatia sťažnosti na ďalšie konanie preskúmať spojitosť medzi týmto rozsudkom a namietaným porušením označených práv. Z toho dôvodu ústavný súd sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol už pri jej predbežnom prerokovaní.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci (návrhu na zrušenie napadnutého rozsudku krajského súdu a priznanie trov konania) stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. mája 2012